

Ötven—hatvan évvel ezelőtt a városligeti tavon.

(Kis fejezetek a 60 év előtti Pesti Korcsolyázó
Egylet történetéből.)

A BKE-nek, megalakulásakor — hatvan évvel ezelőtt — pontosan 35 tagja volt. Viszont klubháza még akkorra sem volt, ahol ez a 35, lelkes alapító tag a korcsolyáját felköthette volna.

Az öltöző-, csatolóhelység kérdése sok fejtörést okozott. Hiszen terv — az volt bőven. De pénz . . .

A 35 tag külön-külön és együttesen törte a fejét. S mivel csodára számítani nem lehetett, elhatározták, hogy a BKE legelső klubházát a saját pénzükből fogják felépíteni. Az elhatározást nyomban követte a tett, kiki fizetett, ahogy tudott s még december hó folyamán — az Urnak 1869-edik esztendejében — megépült az a szerény kis fabódé, mely Magyarországon legelőször viselte a „Korcsolyacsarnok” nevet.

*

A korcsolyacsarnok beosztása és berendezése a következő volt: két szoba, ezek közül az egyik, a nagyobbik, melegedő, korcsolyakötő, ruhatár, étkező és választmányi szoba volt. Egyszemélyben. Mikor, mire kellett. A kisebbik volt a korcsolyaraktár. A melegedőben pompás pamlagot találhattak a pihenni vágyók: jókora szalmazsák húzódott végig az egyik fal mellett. Aki fáradt volt, oda

letelepedhetett. Volt egy asztal is a melegedő-csatoló-étkező-választmányi „teremben”, no meg néhány szék is.

Szerény, nagyon szerény palota . . .

De ha az akkori idők szemüvegén nézzük, korszakalkotó újításnak, büszkélkedésre okot adó cselekedetnek kell mondanunk megteremtését!

*

Minden kezdet nehéz.

Az aranyigazságot a BKE elsőéves tagjai is tapasztalhatták.

Mert megvolt a klub, felépült a klubház, de nem akart — fagyni. Január 27.-éig kellett várakozni nehéz türelemmel, keserű türelmetlenséggel és szüntelen kitarással, míg végre nulla alá csúszott a hőmérő higánya. Akkor aztán fagyot is keményen.

Két nap mulva — a BKE megalakulása óta legelőször — meg lehetett nyitni a városligeti jeget.

*

Ha vissza tudnók varázsolni azt a ragyogó 35 arcot, mely a megnyitás ünnepét üdvözölte! . . .

Rengeteg vendég jelent meg a nevezetes alkalomból. A város színe-java felvonult a városligeti korcsolyacsarnokhoz s a sok előkelőség élén megjelent maga Rudolf koronaherceg, a tragikus sorsú trónörökös is.

Persze nappal volt a megnyitás. Világításról akkoriban csak az ezüstös holdvilág gondoskodott . . .

*

A megnyitás után aztán már gyorsan hóditott a jég. Egyremásra gyűltek, gyülekeztek az „új sport” új hívei, akiket gyorsan megkapott a csábító jégtükör.

Egy nagy baj azonban volt: a lányoknak nem volt szabad korcsolyázni! Tiltotta az etikett, az erkölcs! Bizony 1870-ben még sok mama csapta össze megbotránkozva kezeit, ha arra gondolt, hogy drága leányzója egy „idegen” fiatalember kezét fogva (Isten ments, hogy a „karján”!) szaladgáljon végig a jégpályán. Hiszen mindentől eltekintve, még — el is eshet!

A bajon azonban radikálisan segítettek a vállalkozó szellemű alapító tagok. Valamennyien bejáratosak voltak a város legjobb köreibe, így aztán azt a módot választották, hogy egyszerűen külön-külön, egyenként látgyitották meg az anyai-apai szigort s kikönyörögték a lányok számára a korcsolyázási engedélyt. Törekvésüket teljes siker koronázta. A legelsőik között volt mindjárt Eötvös József báró is, aki két lányának korcsolyázási engedélyt adott.

A két baronesszt gyors tempóban követték a város többi, előkelő leányai. A szezon végén már az volt a helyzet, hogy nem a lányokat kellett a jégpályára csalogatni, hanem a szebbnél szebb hajadonok koszorúja vonzotta ki a jégre Buda—Pest aranyifjúságát.

*

Az első évre esik a legelső zene-nap is.

A sors komédiája, a történelem megisméltődése az, hogy most, hatvan év után csaknem ugyanaz a szerszám muzsikál délelőttönkint, mint akkor, hatva

Az első zeneszolgáltatási eszköz e-
verkli volt. Andrásy Manóné gró,
egyesületnek. (S most — délelőttönkn
zenére bógniznak a korcsolyázók.)

Az még nem lett volna baj, hogy a kintorn
mivel „rapzódikusabban” interpretálta a korongjaira
szurkált muzsikát, mint egy His Master Voice gramofon.
De a kintornát — hajtani is kellett. Magyarul: kurblizni!

Kurblizó emberre azonban nem tellett az egyesület
pénztárából. Így aztán úgy segítettek a dolgon, hogy a
lelkes, fiatalabb választmányi és alapító tagok egymást
váltogatták a verklizésben.

*

A két első „társas korcsolyázás” 1870. február hó
6—8.-án volt. Ezekre az ünnepélyes alkalmakra katona-
zenét fogadott az igazgatótanács.

A liget bokrai, fáí riadtan csóválták meg lombkoro-
nájukat . . .

S a korcsolyázók felkiáltottak:

— Ez az élvezetek non plus ultrája . . .

(Megafonos, szimfonikus zenekarról álmodhattak-e
. . . Akkor . . .)

Sajnos: mindenféle szerelemnek vége szokott lenni...

A nótának ezúttal az olvadás adott jelentőséget.

Február 26.-án beállott az olvadás s elválasztotta a
jégtől annak legelső, lelkes szerelmeseit.